

Arrest

nr. 218 933 van 26 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 44).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2018 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN ROYEN, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 mei 2012 verzocht verzoeker om een machtiging tot verblijf en een inschrijving op grond van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet op grond van zijn statuut als langdurig ingezetene in Italië, waarna hij in het bezit werd gesteld van een A-kaart verlengbaar onder voorwaarden. Verzoeker kreeg daarom een bijlage 41 op 13 juli 2012.

Op 10 september 2012 verkreeg verzoeker een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, lid 2 van de Vreemdelingenwet.

Op 4 januari 2013 verkreeg de echtgenote van verzoeker en de kinderen een machtiging tot tijdelijk verblijf volgend op een regularisatieaanvraag van 29 mei 2012 op grond van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet.

Op 12 december 2013 kreeg verzoeker een weigering van verlenging van zijn tijdelijk verblijf omdat verzoeker onder meer geen nieuwe geldige arbeidskaart B kon voorleggen volgens de gemachtigde.

Op 12 december 2013 kregen verzoeker en zijn echtgenote en kinderen het bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 18 december 2013.

Op 14 juli 2014 deed verzoeker een aankomstverklaring en werd hij toegelaten tot verblijf tot 7 september 2014.

Op 1 augustus 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 23 oktober 2014 werd verzoeker gemachtigde tot verblijf.

Op 8 september 2014 diende de echtgenote van verzoeker een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf in het kader van gezinshereniging met verzoeker voor zichzelf en de minderjarige kinderen (bijlage 41bis).

Op 28 maart 2017 stelde de gemachtigde een einde aan het verblijf van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 28 maart 2017 trok de gemachtigde het verblijf in met bevel om het grondgebied te verlaten voor de echtgenote van verzoeker en de kinderen (bijlage 14quater).

Op 28 maart 2017 nam de gemachtigde de beslissing houdende afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) voor verzoeker. In dit bevel motiveert de gemachtigde dat verzoeker niet langer kan aantonen aan de verblijfsvoorwaarden als houder van een geldige EU verblijfsvergunning van langdurige ingezetene afgeleverd door een andere lidstaat te voldoen.

Op 27 november 2017 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf en om een inschrijving als langdurig ingezetene uit een andere lidstaat (bijlage 41bis). Hij werd hierbij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op dezelfde dag diende de echtgenote van verzoeker een aanvraag in het kader van tot gezinshereniging met verzoeker voor zichzelf en de minderjarige kinderen in.

Op 3 juli 2018 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 44).

Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HETGRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 61/7, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 110quinquies, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de/aanvraag voor meer dan drie maanden door:

Naam: P., E. (...)

Nationaliteit: Albanië

(...)

Om de volgende reden geweigerd:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van begunstigde van de status van EG-langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van begunstigde van de status van EG-langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie.

X De machtiging tot verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid : Betrokkene is in het kader van een politionele actie gearresteerd geweest wegens mensensmokkel (zie PV M0.55.L4.022601/2016 dd. 29.10.2016). Tevens is de echtgenote van betrokkene ook gekend wegens criminele feiten.

De machtiging tot verblijf wordt om redenen van volksgezondheid geweigerd :

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied van het Rijk binnen 30 (dertig) dagen te verlaten.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met de bepalingen vooropgesteld in art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat betrokkene gewag maakt van de aanwezigheid van enige ernstige gezondheidsproblemen. Betrokkene is gehuwd en heeft 5 minderjarige kinderen. De echtgenote en de minderjarige kinderen van betrokkene hebben een aanvraag gezinshereniging met een niet-EU onderdaan ingediend. Zij zijn voor hun aanvraag dus afhankelijk van het verblijfsstatuut van betrokkene. Aangezien de aanvraag van betrokkene tot het bekomen van een verblijfsstatuut als langdurig ingezetene werknemer geweigerd werd, volgt hieruit dat de aanvragen gezinshereniging van de andere leden van het gezin ook geweigerd zullen worden. Aangezien betrokkene houder is van een geldige EU-verblijfsvergunning als langdurig ingezetene in Italië, moeten hij, zijn echtgenote en zijn 5 minderjarige kinderen zich zonder problemen kunnen re-integreren in de vorige lidstaat van verblijf, aldaar medische verzorging kunnen krijgen en een gezinsleven opbouwen. Als EU-Langdurig ingezetene in Italië, blijft betrokkene duidelijke banden behouden met de eerste Lidstaat van verblijf.

Bijgevolg wordt er dan ook geen enkele bepaling zoals vooropgesteld in art.74/13 van de wet van 15.12.1980 geschonden door de verwijderingsmaatregel."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van "de Vreemdelingenwet", van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"Aangezien de bestreden beslissing zich steunt op redenen van openbare orde of nationale veiligheid, met name : "in het kader van een politionele actie gearresteerd geweest wegens mensensmokkel (zie PV M0.55.L4.022601/2016 dd. 29.10.16). Tevens is de echtgenote van betrokkene ook gekend wegens criminele feiten";

aangezien verzoeker m.b.t. voormeld pv onder stuk 3 een kopie van zijn verhoor dd. 30.10.16 bij de Politie MONS toevoegt;

aangezien uit dit pv ten overvloede blijkt dat verzoeker ten stelligste ontkent dat hij ook maar iets te maken had met mensensmokkel alsook er géén enkele concrete tegen-indicatie uit blijkt;

aangezien verzoeker met uitzondering van voormeld verhoor nooit nog verder werd geconvoceerd door politie en of gerecht aangaande deze zaak, laat staan hij veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank;

aangezien verzoeker met uitzondering van voormelde zaak voor het overige nog niet in aanraking is gekomen met politie en/of gerecht, laat staan hier ooit strafrechtelijk veroordeeld is en aldus over een blanco strafblad beschikt in België;

aangezien wat de echtgenote van verzoeker betreft de bestreden beslissing geheel bewijsloos én zonder enige specificatie stelt dat zij gekend is wegens criminele feiten zodat verzoeker zich hier uiteraard niet concreet op kan verdedigen met uitzondering weliswaar van het feit dat hij formeel én ten stelligste bij deze wil ontkennen dat zijn echtgenote ook maar iets te maken heeft met criminele feiten;

aangezien voorzover de echtgenote van verzoeker wel iets zou te maken hebben met criminele feiten dit uiteraard geen wettig verantwoord motief kan vormen om het verblijf van verzoeker in België te weigeren;

aangezien de bestreden beslissing dan ook gesteund is op een niet-correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 03.07.18 dan ook niet ten genoegte van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral de Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Waar verzoeker in zeer algemene bewoordingen verwijst naar een schending van “de Vreemdelingenwet” zonder te preciseren welk artikel werd geschonden, werd dit onderdeel van het middel niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is de overheid wettelijk verplicht om haar beslissing te motiveren door de juridische en feitelijke overwegingen op een “afdoende” wijze op te nemen in de akte. Dit betekent dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De term “afdoende” houdt in dat de motivering pertinent moet zijn, namelijk dat de overwegingen de beslissing voldoende moeten dragen.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd, dat ze onredelijk is en gebaseerd is op een incorrecte feitenvinding. Hij ontkent ten stelligste dat hij ook maar iets te maken heeft met mensensmokkel, zoals ook blijkt uit het verslag van het verhoor dat hij bij het verzoekschrift heeft gevoegd, en meent dat uit dit PV ook geen enkele contra-indicatie blijkt. Verzoeker wijst er verder op dat hij met uitzondering van dit verhoor nog nooit in aanraking kwam met de politie of het gerecht en ook nooit werd veroordeeld. Wat zijn echtgenote betreft, wordt volgens verzoeker in de bestreden beslissing zonder enig bewijs of verdere specificatie gesteld dat zij gekend is wegens criminele feiten. Hij ontkent ten stelligste dat zijn echtgenote bij criminele feiten zou betrokken zijn, en meent dat dit in elk geval geen wettig verantwoord motief kan vormen om hem het verblijf te weigeren.

In de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 61/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Er wordt gepreciseerd dat verzoeker in het kader

van een politionele actie gearresteerd is wegens mensensmokkel, waarbij wordt verwezen naar een proces-verbaal van 29 oktober 2016. Verder wordt opgemerkt dat verzoekers echtgenote ook gekend is wegens criminele feiten.

De Raad stelt vast dat het PV waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt zich in het administratief dossier bevindt, en dat hieruit blijkt dat verzoeker verdacht wordt van betrokkenheid bij mensensmokkel. Met name blijkt uit dit PV dat de politie heeft vastgesteld dat verzoeker, die al eerder bekend was bij de politie inzake mensensmokkel, zich aan het stuur bevond van een auto geparkeerd achter een vrachtwagen waarin twee verstekelingen van Albanese nationaliteit werden aangetroffen, nadat verzoekers passagier werd betrapt op het openen en sluiten van de oplegger van deze vrachtwagen. Het loutere feit dat verzoeker ontkent dat hij betrokken was bij mensensmokkel doet geen afbreuk aan deze vaststellingen, zodat de Raad het niet kennelijk onredelijk acht van de gemachtigde om te motiveren dat verzoeker in het kader van een politionele actie werd gearresteerd wegens mensensmokkel. Zoals verweerder aangeeft verhindert het feit dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld omwille van deze vaststellingen niet dat de gemachtigde op basis van deze vaststellingen in het aangehaalde PV een standpunt inneemt en op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen neemt. Ook verzoekers bewering dat hij niet eerder met de politie of met het gerecht in aanraking kwam, maakt de motivering door de gemachtigde dat verzoekers verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, op grond van zijn betrokkenheid bij mensensmokkel zoals blijkt uit het voormelde PV, niet kennelijk onredelijk. Wat de motivering betreft dat ook verzoeksters echtgenote gekend is wegens criminele feiten, merkt de Raad vooreerst op dat dit een overtollig motief betreft dat geen aanleiding zou kunnen geven tot de nietigheid van de bestreden beslissing. Bovendien en ten overvloede bevindt zich in het administratief dossier, zoals verweerder opmerkt in de nota, een uittreksel uit de ANG databank waaruit blijkt dat er verschillende processen-verbaal werden opgesteld voor verzoekers echtgenote wegens onder meer opzettelijke slagen en verwondingen en diefstal. De Raad kan dan ook niet vaststellen dat de motivering dat zij gekend is wegens criminele feiten kennelijk onredelijk is of gebaseerd is op een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de bestreden beslissing onzorgvuldig werd voorbereid of werd gestoeld op een onzorgvuldige feitenvinding, of dat zij niet afdoende werd gemotiveerd of kennelijk onredelijk is. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES